

Nr. 19

15. september 2019

79. árg.

Gleðiolja

„... gleðiolju í staðin fyri sorg...“ Jes. 61,3. V.D.

Lovprísan virkar sum eitt sjóneyka, eitt „forstørrilsisglas“. Tá ið vit savna okkum um lovsangin, gerst alt størri – „hevjað upp“. Dávid sang: „Harranum dýrt hálovið við mær! Latum okkum í felag vælsigna hans navn! Eg søkti Harran, og hann svaraði mær, hjálpti mær út úr ræðslum mínum.“ Sálm. 34,4-5.

Tað er skeivt at bíða at prísá Harranum, til tú ikki hevur nakrar trupulleikar, færri trupulleikar, ella til allir trupulleikarnir eru loystir. Lovsongur er eitt av sterkastu amboðunum at brúka til at loysa trupulleikar, av tí at hann fær teg at hugsavna teg um Gud, sum er sjálvur trupulleikaloyssarin.

Charles Spurgeon segði: „Eg havi mínar eydnusamastu stundir, tá ið eg lovsyngi Gudi, av sonnum tilbiði Harran Jesus Kristus... undir lovsanginum gloymi eg umsorganina fyri meinigheitini og alt annað. Fyri meg er tað tað tættasta, sum eg komi til okkurt, sum minnir meg um Himmalin.“

Gud hevur lovað tær „...gleðiolju í staðin fyri sorg...“ Tað virkar soleiðis: Um tú byrjar at lovsyngja við tungum hjarta, fert tú at fáa eina nýggja kenslu av vón og gleði. Gjøgnum lovsangin fert tú at verða mintur um, at Gud er størri enn tann støðan, tú ert í, og at hann ikki bara er førur fyri at greiða tínar stúranir, men at hann er til reiðar at taka tær frá tær, hann vil fegin gera tað og bíðar eftir at gera tað. Sálmaskaldið skrivaði: „Sjey ferðir um dagin eg tær lovi...“ Sálm. 119,164.

Fyll dagin við lovprísan. Avmarka teg og avlýs onkran kaffi-ella testedg, men tak eina løtu, har tú lovprísar Gudi! Byrja við

at lovprísa honum fyri tvey ting: Hansara eginleikar. Hansara makt, kærleika, náði, vælvild, leiðslu o.s.fr. Hansara gerningar: Minst til alla ta góðsku, hann hevur víst tær. Kom nú, fær úr tínum sorgarbúna og lat teg í lovprísanarbúnan.

„...et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.

Eingilin við drignum svørði

Henda hending fór fram í hersetingartíðini undir 2. veraldarbardaga á torginum í Drammen í Noregi. Maðurin, sum frásøgnin er um, gjørdist seinni kapteynur í Frelsunarherinum.

Undir krígunum var eg settur í starv í Drammen. Vit høvdu ofta møtir á torginum, men hersetingarvaldinum dámdi ikki hesi møtir. Teir vóru altíð á varðhaldi, tá ið fólk komu saman. Teir ræddust ófrið. Hetta vistu vit, men vit vágaðu tað. Fólk savnaðust, og vit rukku mong við evangeliinum.

Men so seinnapartin ein mánadag hendi tað. Hatta var ein góðveðursdagur. Tónleikurin var júst liðugur, og tónleikararnir stóðu í einum ringi uttan um meg. Eg var farin at lesa úr Guds Orði, tá ið fyra týskir reiðmenn komu tvísporandi eftir brúnni.

Herovastin steðgaði rossi sínum, meðan hinir triggir ruddaðu torgið. Fólk runnu fyri lívinum – inn í trappuupp-gongdir og oman gjøgnum trappur. Summi leitaðu sær skjól á brandstøðini og har, tey annars kundu finna eitt trygt stað. Eg var hin einasti, sum varð standandi á torginum. Hetta østi herovastan. Hann sparkaði rossið í síðuna og kom við fullari ferð beint ímóti mær avgjørdur í ríða meg um koll. Løgið var tað, men tað kom mær ikki til hugs at sleppa mær burtur úr hesum vanda.

Tá ið reiðmaðurin nærkaðist, lyfti eg mitt einasta vápn, Bíbliuna, og helt henni sum ein skjöldur framman fyri mær. Tá ið hesturin var beint framman fyri mær, kastaði hann seg til viks, sum var hann bangin fyri onkrum. Men so lætt skuldi eg ikki sleppa. Aftur lyfti eg Bíbliuna, og eg sá, at hesturin var ræðsluslugin. Aftur kastaði hann seg til viks, og reiðmaðurin var sansaleysur av øði. Fólk byrjaðu at koma fram úr teirra skjóli. Tey stóðu í portrum og vindeygum og sóu hesa lögnu hending.

Tá ið reiðmaðurin noyddi rossið ímóti mær fyri triðju ferð, minkaði tað bráðliga um ferðina. Tá ið rossið kom fram til mín, legði tað seg niður á knæ. Ongantíð á ævini havi eg hugt inn í so ræðsluslugin rossaeypu. Herovastin var nú greiður um, at hann hevði tapt, og hann reið bannandi burtur.

Hvat kundi hetta neyðars rossið hava sæð, sum gjørdi tað so bangið? Hevði Gud sent ein eingil við drignum svørði, sum hann gjørdi á sinni við asnan hjá Bileami? (4. Mós. 22,21-34).

Tá ið reiðmenninir ikki sóust longur, komu fólk aftur, og vit hildu fram við okkara møti.

Um kvöldið, tá ið eg hvíldi meg á mínum kamari, bankaði á dyrnar. Eg fekk eina blómukurv frá einum av dagbløðunum í Drammen. Á kortinum stóð: „Takk fyri títt dirvi!“ Dirvi? Soleiðis sá tað kanska út fyri tey, sum vóru hjástødd og sóu alt. Men var tað okkurt, sum eg ikki var, so var tað djarvur. Eg var bara eitt neyðardýr, sum ein og hvør kundi havt koyrt um koll. Tá ið tað ikki eydnaðist herovastanum á rossabaki, var tað, tí eg var undir Verju Hins Almáttuga.

Effie Campbell umsetti.

Hvussu mong hevir tú við tær?

Søren Viftrup var í mong ár fyristøðumaður í Apostolsk Kirke í Vejle. Nakað herfyri segði hann frá einari sjón, sum hann hevði havt:

Hann sá Jesus koma, og hann sá seg sjálvan í tí upprykta skaranum. Men Søren legði eisini til merkis, at Jesus ikki hugdi inn í eyguni á honum, men hugdi upp um økslina á honum.

Í sjónini spurdi Søren Jesus: „Hví hugdi tú ikki inn í eyguni á mær?“ Jesus svaraði: „Eg hugdi upp um økslina á tær at vita, hvussu mong tú hevir við tær!“

Tað er ein avbjóðing fyri okkum at hugsa upp á henda mátan. Hvussu mong havi eg við til Himmals? Er mín familja við? Eru nakrir av gronnunum við? Eru nakrir av vinunum við? Eru nøkur av teimum við, sum eg sat undir liðini á í flogfarinum, tokenum ella bussinum? Eru nakrir av arbeiðsfeløgum mínum við? Listin við spurningum er óendaliga langur.

Effie Campbell umsetti.

Ger íløgur í mannasáilir

Vit hava etið av tí skeiva trænum, kunnleikans træi (1. Mós. 2,9). Lívið sprettur innanífrá. Vit mugu investera, gera okkara íløgur, í tað innara menniskja, tí tað er tað, sum framleiðir ævigt lív. Vit mugu hvønn dag fylla okkum innan við Guds orði. Higartil hava vit gjørt okkara íløgur í tað ytra menniskjað, í smyrsl og klæði í rúgvutali. Í einum ørindi stendur tað soleiðis: „Du pynter og pryder din arme krop, som padder og orme skal æde op.“ Latið okkum eta av lívsins træi og gera okkara íløgur í mannasáilir, tí tær skulu liva ævigt.

Effie Campbell umsetti.

Fylgja Jesusi

Jesus sigur: „Fylgið mær eftir, so vil eg gera tykkum til mannafriskarar.“ Matt. 4,19.

Besta og týðiligasta tekini uppá, at tað av sonnum er Jesusi, vit fylgja, er, at vit eru mannafriskarar. Sambært Jesusi er tað hetta sporið, sum vit skulu halda okkum í allan vegin, og Hann er tann, sum ger okkum til mannafriskarar.

E. Campbell umsetti.

Tað, sum í føroysku útgávuni av Nýggja Testamenti eitur „frelsa“, eitur á grikskum sozo. Hetta orðið kemur 120 ferðir fyri í N.T. í 103 ymsum versum, og tað merkir nógv meira enn bara „frelsa“. Tað merkir: **1. heilsa 2. grøddur 3. gjørdur heilur 4. útfriður 5. varðveittur 6. frelstur.**

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

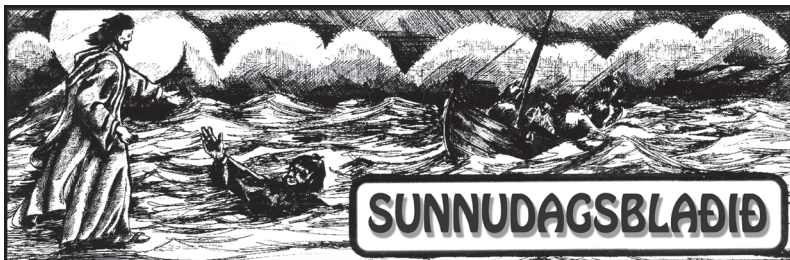
Adressan er: **www.jesus4all.dk**

SUNNUDAGSSKÚLIN

15. sept.	Tekstur: 1. Mós. 3, 1-13 + 23-24	bíbliuorð: Róm. 7,19
22. sept.	Tekstur: 1. Mós. 1,1-2,4	bíbliuorð: Sl. 33,6

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 20

29. september 2019

79. árg.

Hav gott treysti

„Síðani herdi eg hugin“ (Ezra 7,28), tað vil siga,
eg ernaðist, fekk áræði, nýtt mót.

Tað eru so mong nú á døgum, hvørs lívstreysti er brotið. Tey halda, at alt er so syrgiligt og tungt, og kanska hefur lívið eisini farið illa við teimum. Men tað er eitt, sum tey gloyma, og tað er, at lívstreystið kanst tú bara eiga saman við trúartreysti. Vit mugu byrja við trúartreysti. Lívið er ein gáva frá Gudi, og Hann hefur eina ætlan við sínari gávu. Tað jarðiska lívið er nevniliga ikki nóg mikið í sær sjálvum. At vera til er ikki tað sama sum at liva. Vit skulu tvørturímóti brúka lívið at vinna lívið, og tað lívið er bara at finna í Guds soni, okkara Harra. Sum hin gamli ápostulin Jóhannes orðar seg: „Tann, sum hefur sonin, hefur lívið; tann, sum ikki hefur Guds son, hefur ikki lívið.“ (1. Jóh. 5,12).

Øll tey mongu, sum ikki hava Guds son sum sín Frelsara og Harra, sum sín sálarvin og trúnaðarvin, tey hava altso ikki lívið. Tey eru til, men tey eiga ikki tað, sum gevur tilveru teirra innihald, meining og treysti, og hvussu skuldu tey so kunna varðveitt lívstreystið? Tað er hópisleyst at vilja eiga lívstreystið uttan at eiga lívið.

Og tí – tú, sum situr tungur í huga og vónbrotin, lumpa ikki teg sjálvan við teimum óektaðu vørunum (doyvingarevnum ella rúsevnum), men lurta eftir ápostlarøddini: at bara tann, sum hefur Sonin, hefur lívið. Herð teg so í huga og legg teg í Guds hendur.

Lat evangeliid koma inn í lív títt og í títt hjarta. Lat tökkina fyrri Guds náði gjøgnumseyra títt lív og lat teg upp fyrri Guds vilja. So fáa dagar tínir nýtt innihald, og tú sjálvur fært nýtt lívstreysti, og so kemur tann dagur, tá ið eisini tú kanst vitna: „Eftir Harranum bíða! Hav gott treyst, tak mót í hjarta og Harranum bíða!“ (Sálm. 27,14).

Sk-P „Kirkeklokken“
Effie Campbell umsetti.

Tómleiki – ein fólkasjúka?

Aril Edvardsen

Hann tók ímóti mær í portrinum, sum var úr smíðijarni, og hann rindaði fyrri hýruvognin.

„Kona mín og eg eru ómetaliga glað, at tygum vildu koma,“ segði hann, tá ið hann tók í hondina á mær. „Eg veit, at tygum eisini hava nógv um at vera.“

„Tað tykist, sum flest øll fólk hava sovorðnan skund nú á døgum,“ svaraði eg. „Komið við mær,“ segði hann og førði meg eftir tí steinsetta túninum inn í urtagarðin. „Her sært tú, hvussu vit búgva.“ Hann førði meg inn gjøgnum henda vakra urtagarðin, sum lá framman fyrri húsini. Hetta var ein framúrskarandi eigindómur.

Uttast á høvdini steðgaðu vit og hugdu út yvir býin. Húsini stóðu á einum heyyggi mitt í býnum. Hiðani sóu vit allan henda lítla ásýniliga norska býin.

Eg var komin til henda býin fyrri at taka lut í einari møtirøð. Fleiri ymiskar kirkjur stílaðu fyrri hesum vekingarmøtum. Vit vóru nú mitt í møtirøðini, og tíðliga henda morgunin hevði eg fingið eina uppringing, har hesin maðurin hevði biðið meg komið til eina samrøðu við seg og konu sína.

Vit sóu út yvir býin. Hann peikaði á skipasmiðjuna, sum lá mitt fyrri niðri við havnarlagið. „Tað eri eg, sum eigi hana,“ segði hann, „ið hvussu er meginpartin av henni.“

Kona hansara kom út gjøgnum glasdyrnar og oman eftir marmortrappunum. Hon heilsaði smílandi. Men handan smílið sá eg sorgarbundin eygu. „Tað var vakurt gjørt av tygum, at tygum vildu geva tygum stundir til okkara,“ segði hon. Tey vóru bæði eini 45 til 50 ára gomul, fitt fólk.

Tey vístu mær runt í urtagarðinum. So fóru vit inn í húsini. Alt var so fullkomið. Tað tóktist, sum høvdu tey alt, ið keypast kundi fyri pengar. Persisk teppi á gólvunum. Møblar úr leðuri. Dýrar málningar. Gongin og køkurin vóru sett við flísium. Bara handtøkini á hurðunum mundu hava kostað fleiri hundrað krónur.

Vit settu okkum niður í leðursofuna í einari av stovunum. „Ja, nú hevur tú sæð, hvussu vit hava tað,“ segði skipasmiðju-eigarin. Vit áttu at verið lukkulig. Vit hava rokkið øllum teimum málum, vit settu okkum sum ung. Vit hava fingið eitt vakurt heim. Okkara trý børn eru gift og hava góð störv. Vit hava pengar og kunnu keypa alt, ið vit ynskja. Vit kunnu fara at ferðast til Kanariouyggjarnar fleiri ferðir um árið.“ Hann hugdi upp á konu sína, og tey smíltust hvørt til annað, eitt sindur sorgblítt.

„Kona mín og eg hava tosað um tað nú í seinastuni. Vit hava sæð, at vit hóast alt ikki eru eydnusom.“ Hann hugdi niður í gólvið, sparkaði teppikantin, sum legði seg saman, og helt áfram: „Vit skilja ikki, hvat ið bagir okkum. Vit kenna ein innara tótleika, sum er um at eta okkum upp. Vit merkja, at vit bara eru til mitt í øllum hesum – vit liva ikki. Og tótleikin innan í okkum verður bara størri og størri fyri hvørt ár.“

Hann hugdi beint inn í eyguni á mær: „Vit hava lisið um teg í bløðunum – bæði gott og ónt. Og tá ið vit sóu, at tú vart í býnum, gjørdu vit av at royna at fáa fatur á tær og fáa eina samrøðu við teg. Tað má vera okkurt, sum kann fylla hetta tóma rúmið, okkurt, sum kona mín og eg ikki hava funnið.“

Tótleiki! Eg hevði sitið og hugt at teimum báðum, meðan hann tosaði. Undantikið hesi einastandandi húsini, tey áttu, sum vóru langt oman fyri tað vanliga, líktust tey einum slagi av skandinávum, sum eg ofta hitti. Materielt hava tey alt, sum teimum tørvar. Tey hava verið dugnalig, arbeidssom, framfýsin á øllum økjum, men tótleikin innan veksur meir og meir og fer framhaldandi at økjast í komandi tíð. Í dag er tótleikin við at gerast ein av okkara „fólkasjúkum“. Hesi hjúnini høvdu ikki megnað at skáka sær undan henni, hóast allan teirra vælstand.

Tann dagin, í hesum vakra heimi, slapp eg at siga hesum miðaldrandi hjúnunum tann æviga sannleika – at „menniskjað livir ikki av breyði eina“.

At enda fall eg á knæ við leðursofuna saman við skipa-smiðjustjóranum og konu hansara, og tey upplivdu eina nýggja dimensjón í lívi sínum, tá ið tey bjóðaðu Jesusi inn í hjarta sítt og góvu honum lív sítt. Tómlleikin hvarv, og tey blivu herliga frelst.

„Hini gudleysu hava ongan frið, sigur Harrin.“ Jes. 48,22. „Alt hevur hann gjørt lagaligt til sína tíð, eisini ævina hevur hann lagt í hjertu teirra.“ Præd. 3,11 Gud hevur altso gjørt eitt rúm í hjarta okkara, sum bara Hann kann fylla. Tí er tað, „at hjartað hevur ongan frið, fyrr enn tað hvílir í tær, o, Gud.“

„Kirkeklokken“ 1985
Effie Campbell umsetti.

Himmel á jørð

Ein maður vitnaði: „Mær treyt gleði í lívi mínum. Tað var ikki stuttleika, eg leitaði eftir, tí eg visti, at um eg blakaði meg út í heimsins gleði, so fór eg at líða skipbrot á teimum vandamiklu og fjaldu skerunum. Tað er bara at hyggjauttan um teg, so sært tú tey mongu, sum valdu skeivt, tey mistu tað góða lívið.

Nú veit eg, at sálin finnur ikki hvílu við at gera og geva, men við at taka ímóti Jesusi og bjóða honum inn í hjartað. Hann hevur gjørt alt, tí kundi hann rópa: „Tað er fullgjørt!“

Tá fekk eg frið og ta sonnu lukkuna. Tað var himmal á jørð. Síðani havi eg tænt Harranum.“

Effie Campbell umsetti.

Slagorðið hjá tí slóðbrótandi trúboðaranum William Carey var: „Vænta stór ting frá Gudi - Vága stór ting fyri Gud!“

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlondum frá hesum.
Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

29. sept.	Tekstur: Luk. 1,26-38; Matt. 3,17 Mark. 15,1-15 + 33-39; 16,6-7	bíbliuorð: Luk. 2,11 Jóh. 3,16
6. okt.	Tekstur: Áps. 2,37-47	bíbliuorð: Áps. 2,38

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74